

Já jsem Pán, tvůj Bůh!

Kde jsou lidé, kteří toto nejvyšší ze všech přikázání skutečně naplňují? Kde je kněz, který mu učí čistě a pravdivě?

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mě!“ Tato slova jsou dána tak jasně, tak **bezpodmínečně**, že by nesmělo být vůbec žádné odchytky! Také Kristus opakovaně na ně poukazoval s velkou jasností a ostrostí. O to politováníhodnější je to, že miliony lidí jdou nevšímavě kolem nich a oddávají se kultům, které stojí příkře proti tomuto nejvyššímu ze všech přikázání. To nejhorší při tom všem je, že tohoto přikázání svého Boha a Pána nedbají se zbožnou horlivostí, v bludné domněnce, že Boha v tomto zjevném porušení Jeho přikázání ctí a Jemu se líbí!

Tato velká chyba může být udržována živou pouze ve **slepé** víře, při které je vyloučeno každého zkoumání; neboť slepá víra není nic jiného než bezmyšlenkovitost a duchovní lenost takovýchto lidí, kteří se jako lenoši a ospalci pokouší co nejdále odsunout probuzení a vstávání, protože s sebou přinášají povinnosti, jejichž plnění se bojí. Každá námaha jeví se jim jako hanebnost. Vždyť je přece mnohem pohodlnější nechat za sebe pracovat a myslet jiné.

Avšak kdo za sebe nechá myslet jiné, dává jim nad sebou moc, ponižuje sám sebe na otroka a činí se tím nesvobodným. Bůh však člověku dal sílu svobodného rozhodnutí, dal mu schopnost myslet, cítit, a musí za to všechno přirozeně obdržet i vyúčtování toho, co tato schopnost svobodného rozhodování má

za následek! Chtěl tím **svobodné** lidi, a ne otroky!

Je smutné, když se člověk z lenosti činí **pozemským** otrokem, avšak strašlivé jsou následky, jakmile se **duchovně** znehodnocuje tak, že se stává tupým přívržencem učení, která odporují přesným příkázáním jejich Boha. Nic jim neprospívá, když se pokouší uspat tu a tam se probouzející pochybnost s výmluvou, že největší odpovědnost musí nakonec nést ty osoby, které do učení vnesly odchylky. To už je samo o sobě správné, avšak kromě toho je ještě zvlášť každý jedinec odpovědný za všechno, co on sám myslí a dělá. Nezkráceně a nemůže mu z toho být nic prominuto.

Kdo neuplatňuje v plném a jemu možném rozsahu darované mu schopnosti cítění a myšlení, ten se proviňuje!

Není to hřích, nýbrž povinnost, aby každý při probouzející se zralosti, skrze kterou vstupuje do plné odpovědnosti za sebe sama, také začal přemýšlet o tom, čemu byl až doposud učen. Nemůže-li své cítění uvést do souladu s čímkoliv z toho, tak to také nemá slepě přijímat jako správné. Škodí si tím jen sám sobě jako při špatném nákupu. Čeho se nemůže přidržet z přesvědčení, toho má zanechat; neboť jinak bude jeho myšlení a jeho konání pokrytectvím.

Ten, kdo to či ono skutečně dobré opomíjí, protože to nemůže chápat, není ještě zdaleka tak zavrženíhodný jako ti, kteří se bez přesvědčení oddávají kultu, jemuž vůbec nerozumí. Veškeré jednání a myšlení vzešlé z takového nepochopení je prázdné a z takovéto prázdnoty samozřejmě nenastává žádné dobré vzájemné působení, protože v prázdnotě nespočívá žádná **živá** půda k něčemu dobrému. Tím se to stává pokrytectvím,

keré je rovno rouhání, protože se tím Bohu předstírá něco, co chybí. Chybí tu živé cítění! To činí toho, kdo to dělá, opovrženým a zavrženým!

Miliony lidí, které nyní v bezmyšlenkovitosti vzdávají úctu věcem, které přímo odporují Božím přikázáním, jsou bezpodmínečně spoutány vzdor snad existující horlivosti a jsou zcela odříznuty od duchovního vzestupu.

Jen svobodné přesvědčení je živé a může následně také živoucí vytvářet! Takové přesvědčení se však může probudit jen ostrým zkoumáním a vnitřním procítěním. Kde existuje to nejmenší nepochopení, nemluvě vůbec o pochybnosti, tam nemůže nikdy povstat přesvědčení.

Jen úplné pochopení bez mezer je totožné s přesvědčením, které jedině má duchovní hodnotu!

Je přímo bolestné pozorovat, když se v kostelech davy bezmyšlenkovitě křížují, klaní a klekají. Takovéto automaty nesmí být počítány mezi myslící lidi. Znamení kříže je znamením Pravdy, a tím znamením Boha! Vinu si na sebe nakládá ten, kdo používá tohoto znamení Pravdy, zatímco jeho nitro není v okamžiku použití současně ve všech směrech pravdivé a pokud celé jeho cítění není úplně zaměřeno na bezpodmínečnou Pravdu. Takovým lidem by bylo stokrát lépe, kdyby zanechali tohoto křížování a ponechali si je pro chvíle, ve kterých je celá jejich duše zaměřená na Pravdu, tím tedy také na samotného Boha a Jeho vůli; neboť Bůh, jejich Pán, je Pravda.

Avšak modloslužba a otevřené porušení nejsvětějšího ze všech přikázání jejich Boha je to, když prokazují nějakému

symbolu poctu, která náleží jen samotnému Bohu!

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mne!“ je řečeno zřetelně. Stručně, zřetelně a jasně, bez připuštění i jen té nejmenší odchylky. Také Kristus dokonce zcela obzvláště poukazoval na toto nutné dodržování. Nazýval ho úmyslně a s plným významem právě před farizeji **nejvyšším** zákonem, to znamená takovým zákonem, který nesmí být za žádných okolností porušen nebo nějak pozměněn. Toto označení současně také říká, že všechno další dobro a všechna další víra nemůže získat úplnou hodnotu, když tento **nejvyšší** zákon není nezkráceně dodržován! Že dokonce na tom **všechno** závisí!

Pozorujme například jednou zcela bez předsudků uctívání monstrance! Pro mnohé lidi v tom spočívá rozpor vůči jasnému nejvyššímu přikázání.

Očekává člověk, že jeho Bůh sestoupí do této vyměnitelné hostie, jako vyjádření toho, že se jí prokazují Božské pocty? Nebo že Bůh s posvěcením takové hostie je nucen sestoupit? Jedno je stejně tak nemyslitelné jako druhé. Avšak právě tak málo se může skrze takovéto posvěcení vytvořit bezprostřední spojení s Bohem; neboť cesta k tomu není tak jednoduchá a tak snadná. Lidé a vůbec lidští duchové nemohou po ní jít až ke konečnému cíli.

Pokud se nějaký člověk sklání před sochou vyřezanou ze dřeva, jiný před sluncem, třetí pak před monstrancí, tak se tím každý provinuje proti nejvyššímu zákonu Božímu, **jakmile v tom spatřuje Božství**, tedy samotného živoucího Boha, a tudíž od toho očekává bezprostřední Boží milost a požehnání! V takovéto falešné domněnce, očekávání a pocítování spočívalo by **skutečně**

porušení, nezakrytá modloslužba!

A takovéto modloslužby jsou prováděny často horlivě stoupenci mnohých náboženství, třebaže různými způsoby.

Každý člověk, který plní povinnost vážného myšlení vznikající skrze jeho schopnosti, **musí** však při tom dojít k rozporu, který může dočasně násilně přehlušit jen nepravostí slepé víry, stejně jako povaleč, který zanedbává své denní povinnosti spánkem nečinnosti. Avšak vážný člověk bude bezpodmínečně cítit, že má hledat v první řadě **jasnost** ve všem, co mu má být svaté!

Jak často Kristus vysvětloval, že lidé by měli podle jeho učení **žít**, aby si z něho mohli brát užitek, to znamená tak, aby mohli dojít k duchovnímu vzestupu a k věčnému životu. Ve slovech „věčný život“ je však již vyjádřená duchovní **živoucnost**, ne však duchovní lenost. Poukazem na **žítí** jeho učení výslovně a zřetelně varoval před tupým přijímáním tohoto učení, jako něčím falešným a bezcenným.

Prožívat se může přirozeně vždy jen v přesvědčení, nikdy jinak. Avšak přesvědčení vyžaduje úplné pochopení. Pochopení zase silné uvažování a vlastní zkoumání. Nauky se musí odvažovat vlastním cítěním. Z toho samo sebou vyplývá, že slepá víra je úplně falešná. Avšak všechno falešné může vést snadno k záhubě a k sestupu, nikdy však ke vzestupu. Vzestup je totožný s osvobozením se od veškerého tlaku. Pokud ještě někde tíží tlak, nemůže být ani řeči o osvobození nebo vykoupení. Neporozumění **je** však tlak, který se neuvolní dříve, než je odstraněno místo tlaku nebo mezera následkem úplného porozumění.

Slepá víra vždy zůstane totožná s neporozuměním, nemůže proto také být nikdy přesvědčením, tudíž ani žádným osvobozením a nepřináší žádné vykoupení! Lidé, kteří se omezí ve slepé víře, nemohou být duchovně živí. Rovnají se mrtvým a nemají žádnou hodnotu.

Začne-li člověk správně myslet a všechny události klidně a pozorně sledovat a logicky k sobě řadit, tak dojde sám od sebe k přesvědčení, že Bůh ve své dokonalé čistotě a podle své vlastní tvůrčí vůle **nemůže k zemi!**

Bezpodmínečná čistota a dokonalost, tedy právě Božství, vylučuje sestup do hmoty. Rozdíl je příliš velký, než aby bylo bezprostřední spojení vůbec možné, aniž by se důkladně vytvořily k tomu nutné přechody, které podmiňují mezi nimi ležící bytostné a hmotné druhy. Avšak vyhovění nutnosti těchto přechodů může nastat jen skrze vtělení, jak se to stalo u Syna Božího!

Protože „odešel k Otci“, tedy zpět do svého původu, tak je také opět v Božském a je tím tak zcela oddělen od pozemského.

Výjimka v tom by znamenala odbočení tvůrčí Boží vůle a poukazovala by na nedostatek dokonalosti.

Avšak protože je dokonalost neodlučitelná od Božství, tak nezůstává žádná jiná možnost, než aby byla také tvůrčí vůle dokonalá, což musí být totožné s nemožností odbočení. Kdyby lidé byli rovněž dokonalí, tak by museli a mohli z přirozenosti věci jít vždy přesně stejnou cestou těch druhých.

Jen nedokonalost může připustit rozdílnost!

Právě v plnění dokonalých Božích zákonů je Synu Božímu po jeho „odchodu k Otcí“, jakož i jemu samotnému, odebrána možnost, aby byl osobně ve hmotnosti, tedy aby sestoupil k zemi. Ne bez vtělení podle zákonů stvoření!

Z těchto důvodů musí každé Božské uctívání nějaké **hmotné** věci na zemi být totožné s porušením nejvyššího zákona Božího; protože Božské pocty směřjí náležet jen živému Bohu a tento nemůže být právě následkem svého Božství na zemi.

Avšak hrubohmotné tělo Syna Božího muselo rovněž opět důsledkem dokonalosti Boží v Jeho tvůrčí vůli být **čistě pozemské**, a nesmí být proto také označováno za Božské nebo na něj tak nahlíženo ¹⁾.

Všechno, co s tím stojí v rozporu, logicky dosvědčuje pochybnosti o bezpodmínečné **dokonalosti Boží** a musí být tudíž také falešné! To je nezpochybnitelné a neomylné měřítko pro pravou víru v Boha.

Něco jiného je čistá symbolika. Každý symbol naplňuje povzbudivě svůj dobrý účel, pokud je za **takový** opravdu pokládán; neboť pohled na něj pomáhá velmi mnohým lidem k většímu a ucelenějšímu soustředění. Mnohému tak připadá snazší zaměřit při spatření symbolu svého náboženství svoje myšlenky nezkaleněji na Stvořitele, lhostejno, pod kterým jménem je pro něj srozumitelný. Bylo by proto falešné pochybovat o vysoké hodnotě náboženských zvyků a symboliky, avšak nesmí se jen při tom nic vystupňovat až ke zbožňování a **fyzickému** uctívání předmětů.

Protože samotný Bůh nemůže přijít na zemi do

hrubohmotnosti, tak je uloženo člověku samému, aby nastoupil cestu až k duchovně - bytostnému, z něhož pochází. A **tuto cestu ukázat** sestoupilo Božství dolů skrze vtělení, protože v Božství samotném spočívá prasíla, z níž může plynout živé Slovo. Avšak člověk si nesmí představovat, že Božství na zemi zůstalo proto, aby každému člověku, jakmile ho jen napadne, bylo možné ihned udělit milost zcela zvláštním způsobem. K dosažení milosti **jsou neúprosné Boží zákony** ve stvoření, **jedině jejichž bezpodmínečné dodržování může milost přinést!** Kdo chce ke světlým výšinám, necht' se podle toho řídit!

Nikdo nemá porovnávat dokonalého Boha s pozemským králem, který ve svém nedokonalém lidském uvažování může udělit libovolnou milost při rozsudcích vyslovených jeho soudci, kteří jsou s ním stejného druhu. **Něco takového není v souladu s dokonalostí Stvořitele a Jeho vůlí tvořící s Ním jednotu!**

Lidský duch si má konečně zvykat na myšlenku, že se má **sám** a cele energicky pohnout, aby obdržel milost a odpuštění, a tím konečně plnil své povinnosti, které líně přehlíží. Má se vzchopit a sám na sobě pracovat, pokud nechce klesnout do temnoty zavržených! Spoléhat se na svého Spasitele znamená spoléhat se na jeho slova. Skutkem učinit živým to, co řekl! **Nic jiného nemůže pomoci!** Prázdna víra mu nijak neprospěje. Věřit v něj neznamená nic jiného než věřit jemu. Beznadějně je ztracen každý, kdo se usilovně nenamáhá šplhat po provazu, který mu byl skrze Slovo Syna Božího dán do ruky!

Pokud člověk skutečně chce mít svého Spasitele, tak se již musí konečně vzchopit k duchovní čilosti a práci, která nesměruje jen k pozemským výhodám a požitkům, a musí se snažit vzhůru, k němu. Nesmí troufale očekávat, že on sestoupí k

němu dolů. Cestu tam poskytuje mu Slovo. Bůh neběhá žebravě k lidstvu, když si toto vytvoří o Něm falešný obraz, a tím se od Něj odvrací a jde falešnými cestami. Tak pohodlné to není. Avšak protože takovýto nesmyslný názor u mnohých lidí skrze falešné pochopení zdomácněl, bude se muset lidstvo nejprve opět učit **obávat** se svého Boha, přičemž pozná v nevyhnutelném vzájemném působení pohodlné nebo mrtvé víry, že Jeho vůle stojí pevně v dokonalosti a nenechá se ohnout. Kdo se nevřadí do Božích zákonů, bude poškozen nebo zcela zničen, jak se to nakonec musí stát také těm, kteří holdují takovéto modloslužbě a prokazují Božskou poctu tomu, co není Božské! Člověk musí dospět k poznání: **Spasitel na něj čeká, avšak nejde si pro něj!**

Víra, nebo lépe řečeno blud, který dnes v sobě nese největší část lidstva, **musel zklamat**, a dokonce vést do nouze a do zkázy, **protože je mrtvý** a nechová v sobě žádný život!

Jako Kristus kdysi očistil chrám od směnárníků, **tak** musí být nejdříve lidé vybičováni z veškeré lenosti svého myšlení a cítění vůči svému Bohu! Necht' klidně dál spí ten, kdo nechce jinak, a rozvaluje se pohodlně na měkké podušce sebeklamu, že věří správně, když málo přemýšlí, a že hloubání je nakonec hříšné. Strašné bude jeho probuzení, které mu je blíže, než tuší. Bude mu pak naměřeno podle jeho lenosti!

Jak může člověk, který věří v Boha, o Jehož podstatě a velikosti přemýšlel, a který především ví, jak dokonalá je Boží vůle spočívající ve stvoření jakožto pracující přírodní zákony, očekávat, že mu mohou být zcela proti těmto Božím zákonům bezpodmínečného vzájemného působení odpuštěny jeho viny skrze nějaké uložené pokání. Samotnému Stvořiteli by to nebylo možné; neboť z Jeho **dokonalosti** vzniklé zákony stvoření a vývoje

nesou v sobě, ve svých účincích, jedinou a dokonale samočinně působící odměnu nebo trest skrze zranění a sklizeň dobrého nebo špatného osiva lidského ducha v nezměnitelné spravedlnosti.

Cokoliv Bůh také chce, každý Jeho nový akt vůle musí v sobě nést stále znovu dokonalost, a nemůže tudíž také přinést tu nejmenší odchylku od dřívějších aktů vůle, nýbrž s nimi musí souhlasit ve všech směrech. Všechno, ale vůbec všechno musí jít vlivem dokonalosti Boží stále znovu stejnými cestami. Jiné odpuštění než skrze plnění Božích zákonů, které spočívají ve stvoření, skrze nějž musí každý lidský duch na své cestě projít, pokud se chce dostat do říše Boží, je tedy věci nemožnou, a tudíž i také každé bezprostřední odpuštění.

Jak může člověk při určitém přemýšlení očekávat nějaké odchylky? Bylo by to přece vyslovené zmenšování jeho dokonalého Boha! Když Kristus ve svém pozemském životě řekl tomu či onomu: „Tvoje viny jsou ti odpuštěny“, tak to bylo zcela správné; neboť ve vážné prosbě a pevné víře je záruka, že dotýčný člověk bude v budoucnu žít podle učení Krista, a tím **musí** dosáhnout odpuštění viny, protože se tím správně vřadil do Božích zákonů stvoření a již více nejedná proti nim.

Jestliže člověk ukládá někomu jinému pokání podle svého uvážení, aby pak jeho viny prohlásil za vyřízené, tak tím klame sebe a také toho, kdo u něj hledá pomoc, lhostejno, zda vědomě nebo nevědomě, a tím se bez rozpaků staví daleko nad samotné Božství!

Kdyby však lidé chtěli brát svého Boha konečně **přirozeněji!** Toho, Jehož akt vůle nejprve vytvořil živou přírodu. Takto si však dělají ve slepé víře jen prelud z Něj, který přece není

nijak menší, než kým jest. Právě v přirozené dokonalosti nebo dokonalé přirozenosti jakožto prapůvodu všeho bytí, jakožto východisku všeho živoucího je Boží velikost tak mocná a pro lidské duchy nepochopitelná. Avšak ve větách mnohých učení spočívá často násilné překrucování a zmatek, čímž je člověku jakákoliv čistá víra zbytečně ztížena a mnohdy zcela znemožněna, protože při tom musí postrádat jakoukoliv přirozenost. A kolik neuvěřitelných rozporů skrývají mnohá učení!

Často v sobě například nesou jako základní myšlenku všemoudrost a dokonalost vůle a z ní vycházející Slovo Boží! V tom však musí spočívat přirozeně také ani o vlas neposunutelná **nezměnitelnost**, protože dokonalost není jinak myslitelná. Jednání mnohých nositelů náboženství však ukazuje **pochybnosti** o vlastním učení, protože s nimi stojí v bezprostředním rozporu a jejich základy svými skutky zjevně odmítají! Například zpověď s následným pokáním, obchod s odpustky za peníze nebo modlitby, které mají mít za následek okamžité odpuštění viny, a jiné tyto podobné zvyklosti jsou přece při klidném uvažování popřením Boží vůle spočívající v zákonech stvoření. Kdo neskáče v myšlenkách do něčeho, co se kolísavě vznáší, nemůže v tom najít nic jiného než bezpodmínečné snižování dokonalosti Boží.

Je zcela přirozené, že tento lidsky mylný předpoklad možnosti nabízení odpuštění hříchů a jiné podobné útoky proti dokonalosti Boží vůle musí vést k hrubým nešvarům. Jak dlouho ještě potrvá tato pošetilost, která se domnívá, že může takto špinavě obchodovat se spravedlivým Bohem a Jeho nezměnitelnou vůlí!

Jestliže Ježíš jakožto Syn Boží řekl kdysi svým učedníkům:

„**Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny**“, tak se to nevztahovalo na všeobecné a svévolné oprávnění takto jednat.

To by přece bylo totožné s převrácením Boží vůle v neposunutelné síle vzájemného působení, které v sobě nese odměnu a trest v neúplatné, tedy Boží a tím dokonalé a živě působící spravedlnosti. Bylo by to připuštění jejího podlomení.

To by Ježíš nemohl nikdy udělat a také neudělal, neboť přišel zákony „naplnit“, a ne rušit!

Těmito slovy měl na mysli zákonitý děj spočívající ve vůli Stvořitele, že člověk může jinému člověku odpustit **to**, co **zlého mu tento osobně** učinil! Jako postižený má právo a také moc k odpuštění; neboť jeho upřímným prominutím ulamuje se předem hrot a ubírá síla karmě jinak bezpodmínečně vznikající ve vzájemném působení a v takovémto živoucím ději spočívá současně i skutečné odpuštění.

To však může také vycházet **jen** od dotčené osoby samotné, vůči původci nebo pachateli, jinak ne. Proto v osobním odpuštění spočívá tak mnoho požehnání a osvobození, jakmile je upřímně myšleno a cítěno.

Kdo není bezprostředním podílníkem, je z vláken vzájemného působení z přirozenosti věcí vyloučen a také není schopen živě, tedy účinně zasáhnout, protože není zapojen. V takovýchto případech je mu možná jen **přímluva**, jejíž účinky však závisí od duševního stavu těch, kteří jsou do příslušných věcí bezprostředně zapleteni. On sám však musí zůstat mimo to, a nemůže proto přinést také odpuštění. **To spočívá jedině ve vůli Boha**, která se ukazuje v zákonech spravedlivého vzájemného

působení, proti nimž by On sám nemohl nikdy jednat, protože jsou z Jeho vůle od počátku dokonalé.

Ve spravedlnosti Boží spočívá, že cokoliv se stalo nebo se děje, **může odpustit jen poškozený**, na zemi nebo později v jemnohmotném světě, jinak musí původce zasáhnout tíže vzájemného působení, s jehož účinky je však potom vina odstraněna. Avšak tento účinek přinese pak současně s sebou také odpuštění postiženého, nějakým způsobem, který je do účinku zapleten nebo postižený s ním. Protože však spojovací vlákna zůstávají tak dlouho nerozuzlena, není to jinak možné. To není výhodou jen pro původce, nýbrž i pro postiženého, protože ten by bez poskytnutí odpuštění stejně tak nemohl zcela dojít ke Světlu. Neúprosnost by ho od toho zdržovala.

Tak není nikdo schopen odpustit cizí vinu, při které není osobně postiženým. Zákon vzájemného působení by zůstal neovlivněn vůči všemu, co není s ním propleteno živým vláknem, které může mít za následek jen bezprostřední postižení samotné. Polepšení je jedinou živou cestou k odpuštění! ²⁾

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mě!“ by mělo zůstat vypáleno plamenným písmem v každém lidském duchu jako přirozená ochrana proti jakémukoliv modlářství!

Kdo skutečně uznává Boha v Jeho velikosti, musí pociťovat všechny úchylné činy jako rouhání.

Člověk může a má jít ke knězi, aby dostal **poučení**, pokud je tento schopný k tomu, je skutečně dát. Když však někdo žádá snižování dokonalosti Boží nějakým jednáním nebo falešným smýšlením, tak se má od něj odvrátit; neboť **služebník** Boží není

současně Božím **zplnomocněncem**, který by mohl mít právo něco žádat nebo povolovat v Jeho jménu.

Také v tom je zcela přirozené a jednoduché vysvětlení, které bez okolků ukazuje správnou cestu.

Zplnomocněnec Boha nemůže být z přirozenosti věci vůbec žádný člověk, ledaže by přicházel bezprostředně z Božství, tedy sám nesl Božství v sobě! Jedině v tom může spočívat plná moc.

Avšak protože člověk není Božský, tak je také nemožná taková věc, aby mohl být zplnomocněncem nebo zástupcem Boha. Moc Boží nemůže být svěřena žádnému člověku, **protože Boží moc spočívá jediné** v Božství samotném!

Tato logická skutečnost samočinně a úplně vylučuje ve své bezpodmínečné jednoduchosti také každou **lidskou volbu** nějakého pozemského místodržitele Boha nebo **vyhlášení nějakého Krista**. Jakémukoliv pokusu o to musí být z tohoto důvodu vtisknuta pečeť nemožnosti.

V takovýchto věcech tudíž nemůže přicházet v úvahu ani zvolení, ani vyhlášení člověkem, nýbrž jen **bezprostřední vyslání** od samotného Boha!

Lidské názory nemají při tom žádný vliv. Ty byly naopak po **všech** dosavadních událostech **vždy daleko od skutečnosti** a nestály ve shodě s Boží vůlí. Pro myslící lidi je nepochopitelné, s jak chorobným vyvyšováním se lidé pokoušejí stále znovu přesahovat svou vlastní hodnotu. Oni, kteří ve svém nejvyšším duchovním zdokonalení mohou dosáhnout právě jen **nejnižší** stupeň vědomého ve věčně duchovně - bytostném! Přitom se

právě dnes velký počet pozemských lidí ve svém myšlení, cítění a snažení jen velmi málo liší od nejdříve vyvinutých zvířat, kromě velkého rozumu.

Jako hmyz hemží se a lezou usilovně jeden přes druhého, jako by platilo, že v horlivé honbě a štvanicí lze dosáhnout nejvyššího cíle. Avšak jakmile se jejich cíl blíže a podrobně pozoruje, velmi brzy se ukazuje prázdnota a nicotnost horečného úsilí, které skutečně není hodno takovéto horlivosti. A z chaosu tohoto hemžení pozvedá se šílená pýcha, že je možné Božího vyslance volit, uznat za pravého nebo ho odmítnout. V tom by přece spočívalo posuzování toho, co nemohou být schopni nikdy pochopit, pokud se tento výše stojící k nim neskloní, aby se učinil srozumitelným. Nyní se všechno odvolává na vědu, rozum a logiku, a přitom se přijímají nejhrubší nesmyslnosti, které spočívají v tak mnohých proudech této doby.

Pro tisíce lidí nemá význam ztrácet o tom slov. Jsou tak zabráněni do svých vědomostí, že ztratili veškerou schopnost prostě a jednoduše o něčem přemýšlet. Ta platí jen těm, kteří si mohli zachovat tolik přirozenosti, že rozvíjejí vlastní zdravou schopnost úsudku, jakmile je jim k tomu poskytnuto vodítko. Kteří se slepě nepřiklání jednou k tomu a po druhé k onomu módnímu proudu, aby pak při prvních vyjádřených pochybnostech těch, co jsou nevědomí, zase stejně tak rychle odpadli.

Není třeba se přece mnoho namáhat, aby se při klidném přemýšlení došlo k poznání, že z podstaty druhu nemůže povstat jiný druh, který nemá s prvním nic společného. K takovému poznání stačí nejprostší znalosti přírodní vědy. Protože však výběžky přírodních zákonů v hrubohmotném světě přichází z

živoucího prapůvodu, z Boha, tak je jasné, že ve stejně neochvějně logice a přísnosti musí být k nalezení také na dalších cestách k Němu, dokonce ještě čistší a jasnější, čím blíže jsou východisku.

Stejně tak jako nemůže být do zvířete na zemi vsazen duch člověka, tak aby se tím mohlo živé zvíře stát člověkem, právě tak nemůže být do člověka vsazeno Božské. Nikdy se nemůže vyvinout něco jiného než to, co s sebou přináší **původ**. Původ sice ve vývoji připouští formování a seskupování rozličných druhů, jak je možné zjistit roubováním stromů nebo při křížení, avšak právě ty nejpodivuhodnější výsledky musí zůstat v rámci základních látek daných původem.

Směšování mezi pozemským člověkem a zvířetem se může odehrávat výlučně v mezích **hrubohmotných** těl, protože mají svůj původ ve stejné hmotnosti. Vnitřní původ člověka a zvířete je však nepřeklenutelný ³⁾.

Je nemožné vnést dovnitř druhu nebo z něj vynést ven něco, co stojí **nad** jeho vlastním původem, co v něm tedy nebylo obsaženo, jak tomu je u rozdílu mezi **duchovním** původem člověka a Božstvím ⁴⁾.

Kristus jakožto Syn Boží přišel z Božsky - bezbytošného; nesl v sobě Božství ze svého původu. Avšak i jemu by bylo nemožné přenést toto živoucí Božství na jiného člověka, který může pocházet jen z duchovně - bytošného. Tudíž také nemohl nikoho **zplnomocnit** k úkonům, které poskytuje jedině Božství, jako například odpouštění hříchů. To může nastat **jen** v účinku přesně a samočinně se odvažujícího vzájemného působení, které je základem **Boží** vůle spočívající ve stvoření, v níž samočinně žije nezměnitelná spravedlnost Stvořitele, v dokonalosti, která je

lidským duchům nepochopitelná.

Plná moc Syna Božího udělená lidem se mohla vztahovat tedy výlučně na takové věci, které odpovídajíce původu lidských duchů jsou lidské, nikdy ne Božské!

Samozřejmě lze také původ člověka nakonec logickým způsobem odvodit od Boha, avšak **nespočívá v samotném Bohu**, nýbrž **mimo** Božství, a proto člověk pochází z Boha jen **nepřímo**. **V tom je velký rozdíl.**

Plná moc, která například patří k úřadu místodržitele, by mohla spočívat **samočinně jen** ve stejném **bezprostředním** původu. To může být komukoliv lehce srozumitelné, protože zplnomocněnec musí mít veškeré schopnosti zplnomocnitele; aby mohl působit na jeho místě v nějaké úloze nebo úřadě. Zplnomocněný by proto musel přicházet bezprostředně z Božsky - bezbytotného, jak tomu bylo u Krista.

Podniká-li to přesto nějaký člověk, i když v dobré víře, tak vyplývá opět z přirozené podstaty věci to, že jeho ustanovení nemůže mít žádnou rozsáhlejší působnost a žádný život než **čistě pozemské**. Avšak ti, kteří v něm vidí více, následují tím omyl, který se jim jako takový objasní teprve po odloučení, a celý jejich pozemský čas pro vzestup zůstává ztracen. Jsou to zbloudilé ovce, které následují falešného pastýře.

Stejně jako tento nejvyšší zákon: „Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mě“, se v nepochopení velmi často přestupují a nedodržují také jiné zákony.

A přece nejsou příkázání ve skutečnosti ničím jiným než

vysvětlením Boží vůle, která ve stvoření spočívá od počátku a kterou nelze obcházet ani o vlásek.

Jak pošetilou je po této úvaze zásada tak mnohých lidí, která je v rozporu s jakoukoliv Boží myšlenkou, se vši dokonalostí, že „**účel světi prostředky**“! Jaký šílený zmatek by asi musel být v zákonech Boží vůle, pokud by takto mohly být posunovány. Kdo si může učinit také alespoň malou představu o dokonalosti, tomu nezbude nic jiného, než takovouto nemožnost ihned odmítnout. Jakmile se člověk snaží si zformovat **pravý** obraz o Boží **dokonalosti**, tak mu to může sloužit jako hlavní opora ke snazšímu chápání všech věcí ve stvoření! Mít vědění o Boží **dokonalosti** a mít ji stále na zřeteli je klíčem k pochopení Božího **díla**, k němuž náleží také člověk samotný.

Pak pozná nutící sílu a vážnou výstrahu slov: „Bůh se nenechá posmívat!“ Jinými slovy: Jeho zákony se naplňují nebo projevují nezměnitelně. On ponechává běžet soukolí tak, jak to ustanovil na počátku stvoření. Človíček na tom nic nezmění. Snaží-li se o to, tak může nanejvýš dosáhnout toho, že všichni ti, kteří ho slepě následovali, s ním budou roztrháni. Nijak mu neprospěje, pokud tomu **věří** jinak.

Požehnání může vzejít jen tomu, kdo se úplně a zcela vřadí do vůle Boží, která nese stvoření ve svých přírodních zákonech. Toho je však schopen jen ten, kdo je správně zná.

Učení, která vyžadují **slepou** víru, jsou mrtvá, a proto se musí jako přinášející škodu zavrhnout; jen ta, které skrze Krista volají **k oživení**, to znamená k zamyšlení a zkoumání, aby ze skutečného pochopení mohlo vyrůst přesvědčení, přinášejí osvobození a spásu!

Jen nejzavrženější bezmyšlenkovitost se může domnívat, že účel bytí člověka spočívá především v honbě za uspokojováním tělesných potřeb a požitků, aby se nakonec skrze nějakou vnější formu a hezká slova nechal v klidu zbavit jakékoliv viny a následků své hniající nedbalosti v pozemském životě. Cesta pozemským životem a krok na onen svět v okamžiku smrti není jako všední jízda, pro kterou je jen třeba na poslední chvíli zakoupit jízdenku.

Takovou vírou člověk **zdvojnásobuje** svou vinu! Neboť jakákoliv pochybnost o neúplatné spravedlnosti dokonalého Boha **je rouháním!** Avšak víra v libovolné a snadné odpuštění hříchů **je** zřejmým svědectvím o **pochybnosti** o neúplatné spravedlnosti Boha a Jeho zákonech, ba ještě víc, potvrzuje se tím bezprostřední víra v Boží libovůli, která by byla totožná s nedokonalostí a nedostatečností!

Ubozí politováníhodní věřící!

Bylo by jim lépe, kdyby byli ještě nevěřícími, pak by mohli nerušeně a snáze najít cestu, o které se domnívají, že ji již našli.

Záchrana spočívá pouze v tom, bázlivě nepotlačovat klíčící myšlení a tím probouzející pochybnost o tak mnohém; neboť v tom se projevuje zdravá touha po Pravdě!

Avšak zápas s pochybností je zkoumání, po kterém nesporně musí následovat odmítnutí dogmatické přítěže. Jen od veškerého nepochopení zcela osvobozený duch je schopen se v radostném přesvědčení také povznést ke světlým výšinám, k ráji!

1)

Přednáška: [58. Vzkříšení pozemského těla Kristova.](#)

2)

Přednáška: [6. Osud.](#)

3)

Přednáška: [49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.](#)

4)

Přednáška: [51. Duch.](#)